

ПОГЛЕД У ЕНГЛЕСКЕ ЧАСОПИСЕ И ПРОЗУ за последњих осам година

„међу књижевних дела рађених у стиху, која смо приказали, и књижевних дела у прози којима сада приступамо, преобацићемо мост од једне колективне књижевности рађене од многих и рађене у стиху и у прози, књижевности по часописима. Пре часописа који су одије рату и униформи, који су стари седам осам или пет шест година поменућемо један који је стар преко педесет година, али који се дао мобилисати и ратну службу вршио неустрашиво, а књижевну службу, с бомбама и рокетима кад и без њих, вршио узорно. То је светски познати и цењени одлично уређивани ТАЈМСОВ ЛИТЕРАРНИ ДОДАТАК

недељни критички преглед енглеске кепе, историјске, филозофске и религиозне литературе и свега што је најважније и најредније у светским књижевностима и тај часопис је у време рата био у сагласности са "некомским стандардом" смањив број страница и сузио маргине али се сетио да од четри ступца текста начини пет и осетио да у времена тешког искушења британског народа мораоступити од чисто критичке и есејистичке садржине, и морапонекад донети песму и причу. Саклекад је био најтеже, строги Саклемент је певав и причав. И танким и дебелом гласом, што би рекао Шекспир, али певав и причав. Чкав опет имамо част и радост да добротом Британског савета и Енглеске читаонице у Београду редовно примамо тај часопис и читамо ратна годинтањегова, један део рањавог нашег духовног животазацвело је. Енглези воле постојане ствари и зову тај часопис и после толико деценија „додатком“, што он, сем материјалне подлоге заистину није, нијичи додатак није. То је једна суверена критичка ревија. Ђем врло одговорно, солидне садржине, носи и највише обележје критике, имперсоналност: нико свој рад не потписује. Недавно штампани изредни есеји о Мартину Лутеру, о Рококо стилу, о енглеском чувеном државнику дипломати Дорду Дараму о француском чувеном писцу политичких расправа А. Токвиљу о читалац би душу дао да зна ко су писци, али не зна. Потпиде сретамо на крају листа, свесне, у

облигатној и богатој Пошти листа, која је од своје стране изванредан додатак до датку; сретaju се ту имена књижевника, научника, професора из целог света, који моле научну прецизирање неке ствари или податке за неки књижевни рад. Та су писма напонајчешће овејане расправице око финих питања, констатација и проблема. Једном литерарни додатак је часопис, школа морала.

За ратних година истакали су се и живе и данас два месечника и једна тромесечна ревија. Један од месечника **НОВО ПИСАЊЕ** још јеи данас тако да кажемо, у пуној униформи: мала танка књижица густог слога на слабој хартији. **НОВО ПИСАЊЕ** су кренули леви, и борци, ауди који су се сем шпанском републиком заносили и интернационалном књижевношћу, и доиста сазвали први интернационални конгрес писака у Шпанији још за време борби. Лист је покренут међ врло немирно године 1936 те, и навршио је осам година страсти кад му је уредник Дон Деман

у једној свесци годиншта 1944 ог, штампао врло занимљив ваљан помало тумач књижевно историјски преглед рада и сарадника. Преглед оца светаост на програм садржине листа на коло покретача на сараднике Програм: великискусства аудства у рату нове друштвене теоријем праксе, интернационална сарадња на пољу књижевности и уметничких реферата. Сарадња: пустићемо уредника Демана да говори. "...отада неко од најранијих сарадникајеумро, неки су нестали, неки насилно и свирепо убијени, неки се главачке пребацили у другације личности и другаверовања, неки отерани хиљаде миља далеко од својих кућа, неки својеволно отишли у изгнанство, неки се још боре по белом свету, а само мало их је који су тамо где су по месту и у духу, блии од почетка." Од оних са којима је Деман планирао програм и име листа Кристофер Иверсуд

у оно време писац романа КУЛАЦИ, напустио је земљу, отишао у Америку и престао сарађивати. Деман нам овако приказује скок Иверсудов: на једном крају КУЛАЦИ, на надругом књигоиздата у Калифорнији од тамошњег Веданта друштва **ВЕДАНТА И ЗАПАД** уређена од К Иверсуда и од Свами Прабхавана иде. Иверман је бројимо ми, трећи, / Хаксли и Оди први и други а почало и Самерсет Моам као четврти енглески писац који у Америци имае или више главачке ускаче у древну хиндуску религиозну философију. Последњи роман Иверсудов значи опет скок: од Веданте до Пратера у Вечу

додуше са историјском садржином око Пратера. Други примени оснивач листа Рајф
 Фоке, погинуо је у Шпанији. Још пре него што је светски рат избио
 читамо у Демановом прегледу, ишао је Деман због сарадае у Москву, и заиста смо на-
 смо нашли, од наших личних познаника приповедача Тихонова УНОВОМ ПИСАЊУ са више
 од једног прилога. По себи се разуме да је Деман ишао у Париз, добио песму од
 А. Шансона и док је са Драгомом преговарао и чекао га, добио је
 је и штампано у листу причу Кинеза Чинг Тиен Диа. Деман много жали што је у по-
 четку богата сарадаа гласитог енглесног песника Одна такође емигранта у Америку
 сасвим изостао. Какоповодом тога Деман: "Енглеска се надала да ће Ђди у оном
 рату постати оно што је сам писао у песми УСПОМЕН ЕРНСТА ТОЛЕРА да је био
 Ернст Толер у оном рату:

Сма се Европа склонила у његому главу

Рефа Деман имена других младих писаца од којих се је већ део борио у Шпанији
 на после пораза неки доспели у концентрационе а горе у француској неки успели
 доду у Америку и о њима нема више гласа. Од немачких емиграната антинациста сар-
 сарађивали су у НОВОМ ПИСАЊУ Рудолф Теонхард који је из Шпаније пребеглао у фран-
 цуску, али га је Вишиска влада предала Немцима а Немци га стрељали. Одличан
 сарадник листа био јерло даровити Енглеа Дон Корифорд савишесесама нарочито са
 песмом Срце света који нема срца и за кога Деман тврди за њега да је можда једини
 успео да пише праву поезију на крстим марксистичким линијама. Погинуо је Кори-
 форт у Шпанији. У Деманца сарадника Деман спомиње још Алфреда Канторовица и поз-
 познату романисерку Ану Сегере . Они су из француске пребегли у
 Америку и тамо је Ана Сегере издала запазен роман СЕДАМ КРСТОВА то јест седам
 крстова роман о борбама антифашистау Немачкој. Шпанија и шпански грађански рат
 значајно је за то коло људи много. Мислио се са том ће се републиком родити и им-
 интернационална књижевност. А Шансон писао је ДАНИ НАДЕ. А после пораза раније
 помињани песник Стифен Спендер писао је у НОВОМ ПИСАЊУ извештај из Шпаније и го-
 ворио: да нема више инспирације него мизерије шпанских добровољаца. А приликом
 интернационалног конгреса писаца кад је сав већ пошло устамац писао је о истом
 оном Шансону: "...Олед љут, незадовољан зикао је : како сам? рђаво, рђаво, рђаво

....интелектуалци ниво конгреса је уласавајућ... ми смо без срца...ми емоционално
мо одговорност."

НОВО ПИСАЊЕ има богату сарајну младих и старијих писаца.

Од младих проповедача занимања је В С Причет са врло заним
нимањем у и духовитом причом Мајмун који јеизгубио реп. То јеу ствари прича
о првој чинској револуцији. На дваогромнадрета живе двамајмунска народа. Бор
бе су сталне око дограбања свакогодишњег рода воћана. Друштвени слојеви на дрве
дрветима врло су занимајиви и човеколики. живот уопште иде врло налик на живот
људских заједница а уеред тога сасвим као и данас спрема вођ са присталицама ре
волуцију а спрема је оправдано јер се у једној генерацији и партији реп ушао
у процес сасушивања и с тим заједно се родио појам еволуција страхан појам и
немогућавиша реч за оне који су још ужасно много држали ош до репа. Кроз при
чу иде философија аналогича; има у чему смо ми данашњи налик на оно што смо били
с репом и они с репом данас налик на нас који смо реп изгубили у праванно време
пре револуције наших предака. Од сарадникасредњих година треба споменути већ
поменутог Осверта Ситаела и Е М Форстера . Форстер је пред рат дао занимањ ре
ферат о изложби Совјетских сликара у Паризу. " Циљеви су им морални, а методе
дисциплина".

излази у

НОВО ПИСАЊЕ издаје предузећу које издаје познате

ПИНГВИН књиге / позната је серијална едисија АЛБАТРОС књиге / ПИНГВИН књигама
издаје уз НОВО ПИСАЊЕ тромесечник НОВО ПИСАЊЕ И БИКИ ДАН. То је ерстаантологије
свака три месеца у строгим традицијама интернационалне књижевности. Једно поред
другогимамо рад француског писца и азијатичара Егзиперија
за којег један енглески критичар каже да се речма служи као кујунцијадра драгим
наменом и који једор је говорио о својој земљи под окупацијом духовито рекао:
"у француској има сад четрдесет милиона тата". А поред Егзиперија песме младог и
покојног грчког песника Капетанакиса и радови о њему из пера Виглеса и француза.

Године 1940 е појавио се у Лондону месечник

ХОРАЈЗОН # /

појавио се књиге у најтеже време и још у време кад ће

Британијанкари сама да понесе такозвану Витку за Британију да одолева људим по

покушајима тада бесно моћне Немачке војске да се и обаци на Британска острва. То је било уједино и славно доба Енглеске, тада се родило у младим генерацијама осећање које ће после нарочито азијатичари писци приказати; осећање неодољиво ето одоране своје земље. Из једне Оксфордске генерације пао је двадесет и неко мило пијота ловаца. О азијатичарима нарочито казао је Чарлс забележене речи: "...многобројни имају много да захвале малобројцима". У то време ће доћи и ХО-Р. ЈЗОН, укусно опремање свештнице које од наскомоног листа одају укус свога ур уредника, а уредник укус француски. И тај часопис ће од почетка гледати да не стане интернационална станица за лепу литературу дискусије и критике. Уредник часописа је Сирил Конели познати и фини енглески критичар на пољу књижевности и уметности велики зналац француске културе. Према широким интересима и ерудицији Конелија лист сепростире у разне области духа живота; литература, сликарство, позориште, архитектура, социологија. Један од посљедњих бројева на пример има у садржини сем другог следеће: есеј о риманиерима чи насловцима / у наставку, два Шота Стивсон и Браун, па ванредно жив напис, сећа на на Пола Валерија, где је сар подоминатекста на француском језику, па писмо о архитектури па чланак о типографији, па песме на француском језику француског песника Даронда па приказ навојрку прича Причета Мојдасе никада неће десити. ХОРАЈЗОН нијени нарочито лева ни нарочито млада ревија. Поједини есеји из зрелих пера изазивали су дуге дискусије по новинама. Један од смелих и не увек ди доста унамотезених али свакако динамичких и оригиналиних сарадника сејста је А. Кестлер. У есеју свом Интелигенција и у пихтомој својој форми овако изгледа Кестлер: / интелигенција у смислу некадашњих независних руских мислилаца / и у својој пихтомој форми овако изгледа Кестлер: "...Интелигенција, у датом периоду и на извесном месту, обично јеврло хомогено социјално ткиво... Сама интелигентност није ни неопходно нужна ни довољна квалификација за члана интелигенције. ...Формирање једне такве специјалнегрупе треба сматрати као социјални процес.Динамит независне мисли још од француске револуције, појављивао се "не као луксуз, него као права нужда. Тај динамит сејава кад има ко да руши, и има шта да руши". По "Естаеру Волтер је имао шта да руши, и зато кад би

се данас миш појавио, имао би одмах своје место. Гете не икако је и он велики
 ствари из великог ума оставио људству у наслеђе. "Интелигенција у модерном
 смислу јавља се као онај део нације који по свом социјалном положају мање тежи
 тежи вишеје говен у независно мишљење." Дестар говори о проблему: како живи
 мо а како бисмо могли живети. "друштвени обичаји имају много већу инерцију не
 него мисли. ... Размак између спавање себе и библиотеке астрономски је". Затим
 говори као о мотиву за независно мишљење нарочито о осујећеностима. "...ради о
 се о специфичном осујећивању код професионалних људи, који дижу буну не зато
 што си им друштво одузимамо сваку шансу, нег што им је дало дестамаргине да
 развију своје дарове, а мало маргине да се у животу осећају добре и зато не
 приме општи ред ствари."

Најновија ревија тек почела да излази јесте

МОДЕРНИ ТРОМЕСЕЧНИ ПРЕГЛЕД.

Британска књижевност је огромна књижевност.

По простиралу по писцима по темама по талентима по стилистима. Велика
 "Британија је светска империја и њена деца стичу знања и искуства и праве романа
 романа и обележе туђе романа по великом белом свету. Огромна је британска књиже
 жевност и по броју читалаца. Виз арно различитих својста читалаца утицао је
 на варијанте једног истог рода књижевности. Британска књижевност има у области
 лене литературе бар три категорије писаца који су арно размакнута али сви
 спадају у књижевност. Категорије се у критици не наглашавају, али читалац
 критичних ревија одмах види рангове. Ако поједине ревије можда помало и негу
 ју "домаћу" критику, ТАЈМСОВ ЛИТЕРАРНИ ДОДАТАК је нема. Он је писац добио
 за своје дело специјалан чланак или је под депом литературом на првом месту
 са два ступца или при крају са пола ступца. Али, ту је и онај са пола ступца и
 крају зато што његова књига има вредност спада у књижевност. Тај врански ДОДА
 "критичко"
 ТАК потсећа на нешто из давнина. У Кембриџу у Библиотеци чува се један ста
 ри рукопис који доноси да је Британска већ у 13 ом веку имала нешто што пот
 сећана њене данашње оменчане песнике

. Тај древни песник

Henri d'Abrincens, kao mnogi koji su imali brze od neposrednih savremenika oni
 imaju ležicama, danas je vrlo nepoznat, ali u ono vreme je čak i od kraja bio
 kategorisan kao primerazredni. Dobijao je svake godine, sem drugog, po dva bu
 reta vina, i prema kvalitetu onoga što je te godine napisao, kraj je, u formi
 vrlo zanimljive kritike, naređivao da mu se pošalje "vino", ili "dobro vino", ili
 "najbolje vino", ili sasvim najbolje vino". Engleska ima danas dva pisca romana i
 romana koji su više čitani nego i jedan pesnik. Vino bi dakle moralo da se daje
 prozi. Ali ta dva pisca nem što su najčitaniiji i najdiskutovaniji stoje jedan
 od drugog bezmalo astronomski udaljeni. Na kraj dade sasvim najboljeg vino A Haksli
 liju

imao on po mišljenju mnogih na i našem sasvim pravilno.
 Ali ne poslati takvo vino D B Pristi liju, koji piše roman za romanom, teži lude
 i nada se dobru koji puni pozorišta, te bi možda završio straži, tim pre što j
 je Pristi liju socijalist i pripadnik laburističke parti je. Kraj bi međutim morao
 poslati najboljeg vino nekom prvoklasnom piscu iz druge kategorije, ili sam
 popiti vino. "Među Pristi lija i Haksli ja stoji jaz. Mi ih jaza radi i pomenue
 mo zajedno i prikazivamo ih namernično. Kad se negde ne mogu sve lampi za
 paliti najbolje da se zapale dve na suprotnim i krajim tačnama, nazire se onda
 i međuprostor.

Poslednji broj Tajmsovog literarnog dodatka doneo je
 vest da je sad i u Engleskoj izdata Haksli jeva dela VEČITA FILOSOFIJA ali
 Haksli sam izgleda još ne žuri iz Amerike kući. Sudeli po ne govori dnevna posled
 nim kavgama Haksli je još u realnoj sferi racionalnoj sferi utoliko što još
 bezdušnije prikazuje tipove živog društva, ali duhom svojim okrenut je defini
 tivno u dimenziju iracionalnu. Kad srazmerno prerek ne bira reči kad preti
 i opekne, a smehom je i "просветлен" kad nazire svetlost. Na ulasima novoga rata
 stoje gnevan ali pravedan. Piše: "...ratni zločini nad Peterdammom ratni zločini
 nad Berlinom." Vojnici žali na svoj način: "Bog ratova bog k.... bog bitaka
 bog borbe", starijim ljudima preporučuje da se spremaју за смрт да луре да иско
 пипају оне духовне вредности "које су целог живота заклањали под трицама и
 и кометом". Одобрава учени и хиперкузурни Haksli на свега Цезара Цезара:

А није се неуобичајеним

речма никада сазнао ни Хакслију тако драги хиндуски религиозни философ
ка Санкара. Ц. Пристаи што бирекли Енглеси сламчицу једну не мари за санка
ру ни за друге метафизичаре, а мари за живот данашњег живог човека, зато се на
ваља и оне кандидатуре за изборе али како јерешно да се даписати на странак
тако је и препас на изборима. Пристаи верује у војника овога рата пре свију дру
гих људи и друштвених бораца, да ће бити корисан да социјалне реформе. У таквој
мери уобразио је да влада није спремила демобилизиранима пристојне цивилне одеће
и свом последњем сад међ претпоследњем роману даје је ироничан наскел па и танку
петку на ваши роман ТРИ ЧОВЕКА У НОВОМ ОДЕЛУ. "али како је то радио више за
ефект пропаганде него по Сократовој логици тако је и прешао. "Ошто је прве изда
ње романа међ наптурене уверио се аутор да су одећа за "армију Божаног Величанс
тва" и лепе кројена и од врло добре материје, друге издање књиге носи на чоеној
ној страници штампану изјаву пред читаоцима што су у заблуду заведени а преко
читаоца и министру за зоривавање војника. "репаганда је и добра и јака ствар
и темперамент Пристаијем је симпатичан али има добра енглеска пословица која
ваши бар за све Енглезе: Има време кад се иде у риболов, а има време кад се мре
же суше.

Ни Хаксли ни Пристаи није ишао у рат. Ни у једном роману о њ
о којима ће овде бити речи нема смрти ни рата, те јест војничке смрти и рата.
код Хакслија има једна одлучна банална смрт суперериог буржујау нулнику, а
Пристаи је увек за веселе. Али ипак је Хаксли онај који се носи и хладне и стра
страсне са проблемом рата са оним штаје управо рата у жртву штајемалике у
великим стварима. Хаксли има више страсти у једној фигури свога романа него При
ли у целој књизи. Обојичу интересује структура социјалног тела у Енглески, али
Пристаи иде у то из социологије праксе а Хаксли са интроспекцијом у социјалне
теле. Хакслија интересује паралелне еволуцијадруштвена економска и интелектуална
на а Пристаија еволуција социјална и политичка. "Коњност да сви уласи рата нису
парализовали срца и воље људи, та једноконост код Пристаија кренула оптимизам гра
грађански и опште друштвени, а код Хакслија потребу да са тим остатком стварали

ста-аралачких међи човек оскрне последњем циљу човечанства духу. Да је човек кога природа огледа у свирепости, Хаксли види са очајањем Пристаи са леком. "Немамо омањенглеска књижевност" поставља проблем одговорности свирепости греха. "Свет "у коме људи греду са само нагресима света" / стих "Дит Ситвехола/ Пристаи стоји достауздањен као оптимистички хуманист између двеју група којим су претставници: за песимистички хуманизам Т. Харди, Вирџинија Вулф, Е. М. Форстер, за велику трагику Џејмс Џејмс Хаксли, Кестлер.

Хакслију писцу из последње своје фазе ратне фазе тешко пада свет, он ударање људма и по себи. Вери се истовремено као терордер и оин. "Јудејдери у худници" тако је дефинисао људство за време рата и те искуство осећање да иде над снаге изнад Хакслијевих снага: деоба, број личности у последњем ратном хистеричи су. Пристаи, и над Јудејдерима у худници само ј реформатор. "Изгледом роману и сва три демобилизирца и пенале радника и радница из позадине знају да се старе не сме наставити и данас игра дећи. Дедуше не видимо у роману ни да је дошло ни како ће дећи. Само чујемо лепе речи о те теми да игра дећи. "Дније поменути енглески песник Јете каже на једном месту: кад се са другима носимо излази реторике, кад се носимо сами са собом излази поезија. Код Хакслију овај сав укус и хистеричу има поезије, код Пристаија, у: сву оптимистичку и хуману стаарност има реторике.

Берац после рата. Шта је рат учинио од свега? Хаксли тврди да га није променио. "Већина оних које ја познајем, а вратили су се рата, непромењени су. Деоба број је таквих који су постали гери не што су били. Само мали број, који су имали међу да се држе адекватне философије дошавши су бежи. " Пристаи је запазио друго: да су оверци постали, кроз особиту другоу, као једнаколик фамилијализованих људи. Јакадругоа међу мушкарцима, присталију се насутиле осећање нешто митске, али Пристаи нема имажинације и с је остало на пријатним сценама и срдачним речма. На дну заједничког страдања Хаксли види једну трагичку истину: "Заједничко страдање за неке време изазива опротивљење. Ако је дуге и тешке, наступа апатија, очајање и насилна себичност". Пристаи није уочио проблем мучења људи. Ни сме се вратили у деоба римских цирки

циркаса и хришћанских прегона. По логерима и апсанама недостајали су саме
борбе с лавовима, "јудејери у лудници. Сувише велика мучења и у сразављу са
надама Пристајија и у сразављу са тежама Ханслија. Г. Антони Ребинсен ранији
лектор при универзитету у Ђубани сада на раду у Београду писац једног хепег
јавног предавања одржаног у Енглеској читаоници написао је: сувише велика мучења
и у сразављу са пролазним политичким и војним триумфима".

"Енглеска ратна и послератна књижевност у стиху и прози
и дејства је цео свет пренашија човечје срце, ту стихијску снагу и ватру у човеч-
ну која космички претрајава све јудске и јудејерске. Срце и страст дошли су
до својих максима тих дејстава у рату зато што је рат сама акција а акција
је срце страст. Енглеска књижевност има права у теме од времена писника Шекс-
пирачији Ханкет говори да акција губи своје име чим не вој нападне бодило
мисли. Енглеска књижевност има права у теме од времена свега филозофа Ајума

који је писао: на први нах мале запрепаћујућим начинем:
"Разум јесте, и мера бити рео страсти". Што значи рео еног срца од којег су
били јаки борби и хараји од којег је данас епох јана и краја енглеска најбоља
књижевност. За претставнике срца које је јако као челик и кад прене онда је
то дегађај од последица за њих мали ено што Енглези кажу о својим племенитим
нећма: крај му се испељала. Како се има разумети и Ајум и Шекспир и Ханслије
и страсна успремилања до крајњих циљева човечанства. Енглеска књижевност рад
данас у једном процепу између друштвеног и метафизичког, рационалног и ирационалног
еналног временог и безвременог, и у том процепу туче њене велике јаке крваве
срце којетражи да се испељи да Тражи сену и поступак да разум и страст ум и
срце заједно предузму акције тако мећне у добре и за човека колико су мећни
били и ум и срце човека док су на власти владали и свирепствували грмизан
дест мрља и есета мучења какивали у лудници. Хансли не да да се те заборави
и ми не заборавимо.

Или од Ц. Чесера, данас од мена, енглеска ј
књижевност књижевност симбола. Јер ено човечанства стоји пририда а ено природ
заседења, оскрај, застој времена у вечности. Једни су дакле депресији и исто

али лакше у су и прејекције од njih у области духа. Хаксли је сада у пуном маху да се дигне до књижевности симбола у последњем роману још није успео да интегрално даде симбол кроз неку фигуру и живот на земљи, него само као савих романсиери филозофи кроз субјективне своје муке мисли знања спиритуалне дисциплину. Оно што је сигурно то је да је Хаксли гениалан интелектом. Али он је у пуном маху и пуној борби за спиритуалну област духа. То је човек пун страсти немирног срца далеко још од тога да буде чист умом и срцем и муке неговао су не велике и све је више екстреман у правцу рационалном и ирационалном дакле у ствари на раскршћу и на крсту. Ако дохвати живот, разриза канал све дубок и пуни премошћу, гони кроз тај слук без мислени све што осуђује и чега се боји као греха према човеку и стварима. Где је ранијесме сатирик ту је сада често необи укидач, пророк да је "греху плата смрт". На супротном плану од живота трималине саживањима све је суоциранији уједне све страснији да се утеши у истомост са оним што овај живот и егзистенцију преводи у једну свест у којој све свесетске више не узнемирава и не искушава него сарађује на вечном. Најзеплафигура у последњем роману Хакслија Вруне Барнак један из перидице Барнак али који се родио и одрастао у Италији и то од матери Италијанке тај је могао емо што је савршено мирно умом исповати да што и што сад тежи да испева и да може и Хаксли:

истопити се предати се у мере вечности и безанствености.

"Змеђу две крајности Хаксли хода путањом друштвених промена и студира човека као егзистенцијални фактор и човека према човеку. "...човек је крив зато што је непредвиђан, он сам, заданост да оста не духовни ембрион, изражени, недат, непресветачи. Бар делимично ја сам одговоран галери једне лице у роману за такву међу убогањеност, и на руци која је мени остала многим у рату није има крви и при сејтињав маз од са сагребелог меса". Велики друштвени чалас сајединице у раду и животи, страха од некадашњих форми живота који су се носили или у перидицама зорицавали и сматрали те и за мерал и заветику велики мах дачеком научи како да се да да не умр

умре "негат2 такође је општа тема енгелске књижевности последњих година. Његов Оди пише: "Ми меримо /дух/ живети сви заједно, или ћемо умрети". У Прист лијесом решаву једна фабричка радница каже сличне: "...ако се отсечем од других тих људи, печеном умирати". Тако се Хаксли понекад укрсти са другим писцима у једној тачки, али одмах затим опет дивергује, више је страдалан него ико. Последњоме погледу ствари то је заиста "хемингвеј не мунам".

Пре рата али после познатог романа ПУНКТ КОНТРАПУНКТ, објавио је Хаксли роман "Професор инагалетта деси" у том решаву већ има једну личност са "адекватном филозофијом" да се постане овакв саспиритуалним темљима. Последњи роман из 1945 те је којем сме и декадентски, носи наслов ВРЕМЕ МОРА ЈЕДНОМ СТАТИ. Чудан наслов. Хаксли га је узео из Шекспира ре а објаснио га је негде пре краја књиге кад је имао прилику да казује своје мисли о филцији, чисто геле, јакне дакле. "ад "експирастеји трестих:

Мисао је роб живота, а живот будала времена,
а време које сме погледом прати
кура једном стати.

Да је мисао роб живота вид ли сме у овом рату у пракси и пластици, а чули сме и од Хјума да је тако. Да је живот будала времена Хаксли је овако претумачио: живот кривудави буци због прешности са њеним традицијима, и због будућности, оне онедакле зато што је нико не зна, а оне онедакле коју додуше одлично видимо, али идеал, али је жртавање границама и самрешности садашњости. "Идеал, по Шекспиру и по Хакслију оне би деси ради и мисли о погледом у човекову крајњу сврху о по гледом у вечност. А чим се у вечност гледа време је стаје. Није тачно ним за Хан Хакслијем у спиритуалну борбу са међу осећања над време стаје и знадем да ће ј једном деистастати. Ада на вечности овако излаже Хаксли на једном месту романа: "Прегресија иде од животињске вечности / која је без свести о времену / па у чо вечји живот са осећањима и предвиђањима, / живот са смешу о прошлости и будућности / и онда непаде из времена у спиритуалну вечност и божанску област. Живот духовни је научног живот садашњости и онда времена нема". Наслов романа дакле већ набацује гужу проблема животињских и духовних, и са њима ће се аутор носити до краја књиге градити личности симболе, а у завршетак ставити један светкошу

ресметаем живот на улаз у светлосту обасјању смрт Вруна живот и обземае саветачке умирање. Али дете.

Себастијан Барнак има свега седамнаест година, песник је и необичне лепоте младих, али он није главно лице. Себастијан са својем лажним сави се као сна трупка у раствору еке које се делићи растварају и таке се. Себастијан као сви млади Биглези мисли да није Центимен еке нема у гар дубоки преписе вечерне одеке. Чтац Барнак чудна једна либерална глава и врста аскета социалиста иначе печен у струки правника, неће да чује о тем луксузу и глаупости. Стриц Барнак али у Италији. Матере нема Себастијан. Опсекија да се деде да вечерне одеке оне у Себастијану сна трупка еке које ће се катахити лаж и неће последице. Себастијан ласпе у Фиренцу и гесте стрицу који је тип Хамилтона ласпе буржоазије; богат учен начитан разуме уметност види ласпе купује савне раскошан је лаж и зато што је пун машти сладострастан презирају каже и није. У одушевљењу што му је синовац така диван млади човек поклада му му тега дана купује цртеж оригинал француског сликара Дега и одмах чује поетску интерпретацију и еке лажу и еке бруталну младег песника и сјајне се забављају. Те еке лаж стар човек преједом и последице своје вечери стриц Барнак умире од мени у мушину. Сутра дан јер је од свега јача жена за вечерним одехом одеком Себастијан не знајући Фиренцу оде и преда за богату цртеж енеме опсекуанту који га је колико јуче за велике новце еке предае стрицу. Ђелука Себастијанова наравно мутна је и мутно ће и да рађа. Писис заставитине тражи се други цртеж суманце не зна све који луди. Себастијан лаже. Та лаж сад расте еке као велики грана се у пипке пипци захватају масе стране ласе Себастијана страхотним претставима и страхотним од срамоте и казне. Чути лаж једна реплика ене дуси из КОНТРАПУНКТА једна јен гора сатака жена која се користи приликом и уласом младих и научи га лубави. Не чути лаж али се зикете у пипке једна млада мати која је изгубила јединца сина чудесно и сличнег Себастијану и која заплива у неке нечисте материјалне нежности према песнику и екећа му такође вечерне одеке. И тако даје. На врху заплета балансира двеје или признати не неке лаж и одаратност поступка и учути у сиромаше или спас крз нечију жртву Вруна Барнак сиромашан мали кавиар који препродаје кавије стварне их купује себе

ради и своје лектире ради сабере сав свој новац учини пресију наспекуванта
успе изчупати пртек и још наарене га денети ређаку Себастијану. Али у препири
ци са спекулантом који се бави узв сав остале и познатим Бруне се учини сум
њива као леви и бунтевак елемент и доде у затвор. Праве жртве чисте жртве узв
узок су скупе има праве Хаксли. Сај наком са сесцим са жртвом иде уперде смр
сирт. Бруне је додуше већ болестан али ће се јаче разболети, уостанем кроз
дане енекнести бежејем спремити за смрт. "тегли последњи дани су светли; Себас
тијан узвиз у неговне идеје Себастијан га вери последњи разговор између
песника и свена напредни су. Хаксли је сачувао мору; светац је врае енекстичке
не дат човек је до краја и он зате јак доказ да се може "утешити" у мору
мечнега безвременега. "руков" умирање је светле и бестрашне као мирне седање
не сунца које се гаси али ипак мечне живи. Себастијан до краја неће стећи
вечерас едење али ће закерачити у човека у зрехест и стећи још у последње час
часове Брунева живота стећи ће Бруна симбох лепоту духовну снагу.

Хаксли је велики уметник културни уметник са
крајним финесима. КОНТРАПУНТ је композиција свим намузички начини а Бруне је
израдио на начин италијанских сликара примитивистичке, који су сликали свеце
саме у две димензије али од којих је у димензија ду једна била дубина. Бруне
Бруне спела израа је аутомат Хакслијеве зачталију великих традиција, нажда и
за зарезање да украсава енглеске и италијанске крви може дати изгледан план.
Бруне изнутра је симбох Хакслијеве тежње: донети уз књиге и себе епима с којим
ма се кроз контемплацију може доживити, донети свој живот сваки дан као као
анимацијом је петрози и енексте је човеку једине петрози ене имаме да се
пребаци у таме гдевране престаје. Бруне димиреа умире од рана у грлу, и пред
крај на машини цедулицама писмодегелери у разговору са Себастијаном. "Бруне се
изазивају зате ште је човеку тежње да се пенаша како треба у обична времена. Чи
тинити чуда у кризи много је лакше него свакога дана водити Бег." "Себастијан,
те је ствар темперамента. Бег се може водити без икаквих асећаја, само водем.
А тако се може водити и обичан."

Има у овом роману нешто ново. Ми се искућујемо

питати: да ли је те први корак у екзистенцијалној, ми мислимо да је то један нов сим-
бол за оне што Хакслија кроз цеоу књигу поче као жар за човекову одговорност
којој нема граница која се простирају савим димензијама рационалне и ирационалне. У
Стриц Варнак после смрти на један нејасан и недовољно ухватан начин учествује
у мислима разговора и у животу живих мисли се и симболима и узвишеним јавља-
се, није јасно да ли директно са својим или симболички са ауторовим мислима. На
на пример: очигледно је да Хаксли са шегом и презиром пушта једну непријатну
егзистенцијалну књижевну и тираску саву старицу давати степенски приказ духа
духа али стрич Варнак учествује некако нејасно како у тој деги заједно са
аутором. Он се укрета са размишљањима песниковим, чак и са ауторовим. Биће
да је једна уметничка фантазија којом се у реквизит романског философа уз
дневнике писма додајем један маде сух начин дискутовања и фелсефирања у ром-
ману. Како биле тек стрич Варнак једва нестане из живота живих. Свакако је
велика уметност да те присуство нигде не буде ни језике ни смисла.

Роман се не чита како. На сав стране је затегнут де пуца-
ња. Хаксли се бори са симболима једног свирепог и грешног живота који "једна-
ко чини покушај самозубиства". Уобичајена расподела писца преживљају радњу у
роману непрестано. Тако се може разумети да је Хакслију требало један самоскисац
који је у животу чинио и добро и зло а сада може да говори о темна путу кајед
на једном савим друшћем становити. Хаксли постаје трагичан. Нестеји више
горд и надмећан над гледиштима и несрећаста него сам савија деле међу од-
говорима и крива. Нигде симбола чисте племенитости и доброту у роману. Све што
се мучи криво је. У висини међу самим духовним победама стоји једини Вруне, и
као снови, тајанствено муче к себи.

Ако Пристли има неку фелсефију она би се могла из-
разити саме овако: не саме живети живот него разумети живот. Али те разумевање
да буде не ради неке висине објективности, него ради живог човека и ради умиња
живота заједно. Ми мислимо да је Пристли савим случајно у данас тако умереној
и једнако помињању / нарочито у француској / екзистенцијалној фелсефији: не
човек савим чине је много личан и несоцијалан него чимеће се тако да кажемо,

уаранжирати у егзистенцију са другима и бежати се дадрукчије ради. претили су
 правилне есејада су борци у овом рату и заробљеници у овом рату и бунтовници
 у овом рату стекли ретна искуства оаш у животу с другима на сигурне и за дру
 ге. Нас имамо петресае је у смислу "егзистенцијалност и" један енглески ефи
 цкр репортер ках је исписае пресе речки: "Борци под ватром, те јоушасно". Не
 мема се више трпети живот не старем начину каку они који су на ватри и не см
 сирти дешии натраг да живе, они који су животу дали максималан подокт и имају
 права да суке и одлучују. Један од трејнице у момо едену, Херберт сим фармер
 ра есеја да у передници спрекају неку радост завета. За свечанем и пресегатем
 тризном фармер објављује: фарма кае да ратан је ни оми, живота је ојајне и
 зарадилајем једну фарму. Човеки сим преи ће на ному фарму, а ова енде са
 свим што је у њој и намај припада Херберту. И кае оме у Јеминђељу: вди шкј и
 мессни се. "Гладић мeste да се обрадује смуту се и кзађе у дверинште. "Штате
 значи? "не што етац рече значиа значи: мени је у мом будућу добра и сито а
 други не се не тичу. "А оме што је њега смутиа значи: тако више не може ми
 мети. Сутра дешиладић имајем мало кезобаше, каје ће растерати еначаборична рад
 ница. "Ма шта радиш... не дај да ти даду удебиност. Не дај да ти не даду мисли
 нити. Не дај да те убоде да мелеме насталити на стари начин и немарити шта је
 саесталим сметом. Еки сме ми лезаки. Не меле друичије бити, те је наш живот.
 И ако нећемо бити сви заједно, радити и мислити једне за друге, остаје само
 мрљам јад и гадна усистаа...Знам знам ток он дашае и воше он мало лано да
 живиш удеоне. Да , али дете ће ти еки извадити срце. "рми се праше, живе, и
 ј-и мало се бори. Люди межда не изгледају да су аредни тега али шта не јесу
 њихов живот је твој живот и ако се отсечеш, печилеш умирати". "адрмстлијсва
 радикца кае добар енглески песник удедасе у челечје срце исправаа теорију Дарв
 ниновоу, сумаа и Ндаа Тенстеја који је мисае: "Херба за епстакан и мрља јед
 них на друге, те јакстиаа е животу". "Друге курпурије мeste у Пристијаеан
 речану је дружок оивших ратника. "руги од трејнице длаи мек се те жедеуше
 стари стил али межда вечни стил вози се са момом младеом женом предрагном
 познаницом чији је муз још негде на фронту мек се у њену вину на добар пре

превред у четири ека. Два друга преврете друмом, а где Алана у колима и стану му
изађе,
махати да стане. Алан заустави кола приђе другозима и чу да меле с њим разго-
варати о њиховим домаћим приликама одлукама и одговорностима. Алан се враћа
колима и каже младој жени да му је жале али не може наставити пут другозим га
заву не пасду. И према је дана више него разочарана дружба остаје поседни.
„пет се пр менила егзистенцијална философија: сви млађи ствари осећају на се
он неки те је и у свету неки терет од чега долази страх од страха одговорност
и онда избор каке се одредити где се у животу ангажовати. На тој тачки Хакс-
ли и Пристаи каже да се опет приближавају али учас се есето раздвајају и беже
један од другог. Хаксли ставља есенцију пред егзистенцију иако у стварности
ред обрнут. Хаксли тражи да човек настане белим па тек да може чинити добре у
друштву. Пристаи тражи бели живот на човека каквог гаје природна створила. Хакс-
ли тежи да човек у бићу свом савлада звер. Пристаи: да живот буде такав каке
се звер неће пројављивати. Где јечеласка најбољасопага? Кад је човека мисао
јача кад пролази у акцију или кад се уздржава од акције. пита се Хаксли мрач-
чан и раздражен. Пристаи остаје дијенисијски ведар.

Чела се ту човек једне лепе симболичке песме дарови
тег негинулог песника Кјаса. Птице су пале је тремак појеле сав плед, човеку
еставекештице бели и мука. „Погледај у очи свом губитку и песама груду му
не изаћи ће мења црст мења цела дрве мењасвет мења нема раса.“ „днесица
раса“, однесица се тапесма на најзеду непријатеља и на препаст код денерка.

„теј песми има нека синтета енега чега Хаксли има сувише а чега Пристаи не
нема доста. Бела мора бити и он мора бити велики иако га Пристаи не вели. Ћти
ка усок прати велике човечје напоре иако је Хаксли све мање види у животу сво-
живу неакцији и у контемплацији. Мора притиснути јак терет и не телу и не
духу да он човек добре изабрае иако Пристаи тако не вели. деженирасти нов
свет и нема раса где их Хаксли не слуги.

Да, чим таинство Хакслијезе име, печине графика мисли и
дијенисија метафизике. Тим такме Пристаијезе име печина живи живота. На френ-
ту другозим омаке су разговарали: „Белан: Кажем ти друже, после рата све ће

бити боже. Други: Не дотакните, после рата све ће бити кето. Тако Пристли даде ептимистички и песимистички хуманизам. Па наставља у оба правца. Херберт Фармерев син

бити боже. Други: Не дотакните, после рата све ће бити кето. Тако Пристли раз-
миче ептимистички и песимистички хуманизам. Па ик на такав овај начин даље при-
навује. Херберт син Фармерев, Гелери: "...не знам јест каке ћу радити, само зна-
знам да не могу више трпети после свега што сам претрпео, старе групе грађанске
етицитета и ериксита каже да смо негладни пси око копања коњског меса". Како
даже? Свејички живот, на каке да је био страдан, нешто је од човека да човека
било боже него у цреликом животу. Нико није издржавао запелости да би дошао
да јакте или великог немог реакра. Нико није презавао знаме да би заглавао по
политичким листом или банком. Нико није премао местобрам уперити за љубав
скупшестресе или колекције антик наштајаја. Пример за песимистички хуманизам
око би овај: Крамар на имању Хербертевог оца стари Чарли, разговара са Хербер-
том и одговара на хербертево питање: каке живи и да ли су плате сада сигурне
леће. 2. ије велика плата, него стадобијен за плату. А, ли врели купити што ку-
пујем. "Иве леда, унција дувана двакилинга, што ти једном руном да другом уз-
узме. Прста гаатног лепезаука. ...Када се ви нистејен ни радили, био сам млади
Чарли са пенсима на дању, и чекао да и на репу пернесије / место пренесије
чекао да добијем свој део меса пива и спанине. Сада, стари чарли, са пилинзи
на напалу, истина је, али ништавише меса пива и спанине и опет на репу перце-
сије". То је Пристли својети јен од прослављеног романа "Добри другови" из
времена пре рата, и добро је што је такав. Јан и за енечитавце који у вега не
верују. врло угледан енглески критичар напредо са Кенелијем Ч. Ораек

објавио јету скоре збирку КРИТИЧКИ ЕСЕЈИ у и јој најједном месту
каже: врло јемерватиче да највиши проблеми човека никада неће бити решени. "Али
је те уједио и независније." Пристлију не пада напамет да мисли о енеме што је
је независније. "Смемесасови последњем роману ВЕДРИ ДАНИ међутим имамо
Пристлија са уздахом. Последњи ведри данк били су 1914 те . "рете нису јен
висиле над главом, свирепост сејен није била пременила..."

даксим овај Хаксли на тешком раскршћу написао је

за време рата још једну књигу ВЕЧНА ФИЛОСОФИЈА

издавање несеантарисана врста антологије дивних из богате ризнице знања сабираних
них тежестима разних религиозних те и философских религиозно философских мисли

килада и мистика свих времена и времена. Како аутор: "вечна философија има на
уму једну божанску реалност која чини суштину многогласног света... Природа

реалности не може се схватити непосредно, сем од оних који су савршили да могу
не изабави усправе да он постане чисти у срцу и у души". У даљем писму о тој

реалности Хаксли показује избором "писце и професорске философије". Замисаљар
дајонина на пример помиње је само као аутора израза

незеникане нема. Писање једног Шинеза никакво нема. * оно уводне речи о теми
савишних којима

шта суштински како "вечна философија" чине нам се уласке исте како су се о фи
лософији са религиозном поднегом служили врло многобројни и не много кесонички

"писци и философи". као антологија та је наша дивна и узвишена. Али Хаксли у
њој није ништа друго: ближе је бивао апсолутном у свом последњем роману него са

де-Таме је борац евог продијатер и судија. Њима се чини даје Хаксли улаз у не
менат духовног живота кад освештасте сличне као Гегел кад је изјавио: Небу више

да пишем јер небу да суди, Небу да тражим истину заспао своје душе. Али Хаксли
суди. Америчка критика није нимало деоре признава ову Хакслијеву књигу. Видеће

ме кога са ће бити енглеска критика где ће се сад појавити књига. Један амерички
критичар вели: "Скептик и сатирик Хаксли давао је са овом парадном књигом не да

да књигама високе пензионске друштво него да прети екима који су скептици како
је он сам дескрипција". Иако у целој критици има доста истине али истине изрече

не "ипсекал човеком него над њим те је хваљ једна од оних савремених светских крити
тика које понекад јурисају на врло масовне књиге. Њавоа критика ослику главним

цртама ова: Хаксли он хтео да метафизика постане дисциплина живота. Да те илечи
тавине из једне његове еписке: "Стари метафизичари су имали редигију". Хаксли

је страстан и снажан човек писац и мислилац и кад не корима које је свет ажее
а људи чинили тражи самимију и не зна како и где да је пренађе. Кад пише ома

небо над његови личностима само сеод себе пуни буром и тежким облацима. Кад се
се еиреке светашти контемплацији, чежњи да дође час последаи час времену које

he стати, on заборава da je pesnik i artest i личи на неог Зурбарановог слица из Кармелитског реда који носи дисциплину оне врата у виду ужетакеје везане тврди чвором. Хаксли је у кризи, јакој, меада саме еволуцијомеада коиаорије Уметничкарабета сама себем виде га не задежаваа хтео би свет дисирено. Гледа у човека гледа у себе и види даје човек човеку засне крих. Гледа у порушени Б реду и у поубијане млад луде и мисли оне што је дивне кизае онај силеахти ам рички песник Лантман: непријатељ меј леми мртая човек бажански нее и ја леми мртая, мисли те кете али данас не може даеа задевањ пезијем бажм екрете се другом свету кражи апсолутно кеће у тешку службу апсолутном. Хаксли данас те та је једна измучена фантазија, једна неона измаиридиест. Ли измаиридиест је улеи снага и мада.

Вирцикија Вулф је 1941 го извршиласамеубиство

давањем и једне кете међу праераредним писцима фикције и есеја правна је, и тешке ће се попуити за кратке време тако есебеним такентом и духом. Ву улф В. Вулф изала је и велеа човека од најдубоае вегевептосаести где су сви луди апсолутно истовести на да најмине светсти гдеје сваки човек један есебни систе систем. Трећа дименсија лених личности у он је китау петовест. У приреки сваје јеј инака је В. Вулф и врсту међусеасти, пивање са свима стварима и појавима на ричички начин са јединицама ерганског и енергиског света. Част умела илеае тифидеати свосима еојективна својих чула са мелием са сенком саветром са звук мем. Тај есебни есебни јеј је оила да од правинице од једног полатио начини свет разграна ремак. есебни аке јеј чула истоварене дарије свет и петовест. последни роман В Вулф зове се КОМБИЧУ ЧИНОВА нема не везе са ратом оне је што сва мена дена фикције истерија лудских живота али епн епнстета од свега што се премана у живот човека. Аке јаслауј приуе у живот че лека кеће лане кизаи аке месец кеће лане епнстевити. Један млат приповедач. Ели забета Боуен

Петовест на В Вулф. Онеје ат прелеа у ден дену и у једној причи едјеларед каже: "енден је кав велика кизура на меседу, пун кратера и угашен". Лиине се сец не излази из "ендена и из животалек с луде на аједне надежми ке од заједничког живота, те је фантазија и те хиника у дало

В. Вулф. Само и најчешће можемо казати данас не В Вулф је и флуидне и перманентне мисли безмале до масовних мисли до асинхронитета савременог расе. Ње су граничне мисли и опасне мисли, сад знамо да попу трагичку њеног исисавања изузетног немилосрда. Неснаост година ју је прегреница икоја е дулику, и мучење је морале бити страшно над мисли које налазиле едукуне кроз уметничке фантазије не го се ослободило кроз насиљу смрти. Последњанга В Вулф посмртне јесте збојна есеја. Наравно првих епиграмских есеја оригиналних кавки су били они први и потпуно развијени у деов часеника Спектатора

и писца Ади

сена и Стива не зетим у све прогресијеној линији до данас. Епиграмски есеј је су студија и фикција заједно лаш лите атура и философија заједно. Чита се као и песма прича комад лепог приватног писма. "Збирка неки наслов СМРТ МЕЉА И ДРУГИ ЕСИЈИ

опреми је књигу и предговор на

писма књиг В Вулф, Н Денард Вулф. Ј предговору читамо да је В. Вулф немоћно радила, неправдама своје састав пре неге што ће их дати у штампу. У збирки есе се налазе читаво дело, четири мала есеја који су нађени "утрамама" су трајама" и који излазе пред читаоце такви каки. На уводном месту је штампан један од четири есеја Смрт меља рађен асеријатив под слутама смрти. Есеј се читавијестакме комад ретко асепот приватног писма. У том парченцету текстима имамо В Вулф са свима свима њеним; и књигу чита, и меља посматра и врати и е сви се улива у системску енергију од које су дошли и меља и она и која ће у узети живот и кој и вену. Реч је не о вечерном мељу, оном сасребријастим петир крикимакоји засветлуца у сумрак негде на замесе, него о дневном мељу силе обсеје који лети на анимија и у четири угла онаа му је свет живот и смрт. Пријам "Пријатно јутро срећне сајамора. Млуг, сав, сече паде, и гдегод расеник прећће, земља се пораваси свени и светлуда алагеи. Нека онага стаде ваљати у себу кроз прегер, и тежије је било садржати ови стреге на кавки. Бивске врале на нас до су нешто празневале; узастопе се диму се над врхове дрвчадек не изгасе да нас да је престрана врела са хладу черева хиткута у ваздух? а после неки лине минута тежера епит спадне доле, на дрвче и сад слика граница има нас на свене крају чер.непачењерија која је надахњивала врале, ратара, кома

маке сам знала да је узалуд. Али јам те чинила показаше се сасвим јасни знаци смрти. Тело се спусти, и одједаред укрути. Мањак је пренао кроз смрт. Дехо је мирно не захосне. Као да је само хтео рећи: Смрт је јача од мене. "... Ето та не изгледа једна врста енглеског есеја тако у том есеју изгледа студија о великој енергији света ове која не може настати ни погинути ни младић и тако изгледа један есеј В. Булф који је нехераћен штампан у свему есеју на

... Ето величанствена слика која је убила В. Булф и млади,

Јемзаборце да се драм апсурда: ништа није тако тешко као убити апсурд на мисао
 који има права да живи. Дакле су и Шекспирови парадокси вечни и бесмртни. Али
 меке се стварима приступити са ене сасвим друге стране са које им се непријет
 па. Меке се сиротињи глумити из самог срца сиротиње а не из фабијанског друш
 тва и енкампада друге кеште. "рандуски писаник Шарл Пеги писао је: Сиротиња је
 снагама немогућности осуђена да непрестано игра трагедију, а нема ни трагички тем
 перамент ни гениј". "Сиротиња није живот у који се непрестано мена смрт него
 смрт у који се непрестано мена живот". Све у свему ће секада дати са апсурдима
 и сам апсурдима него што је пре чинио. Х П Веас пишући оак о фабијанском
 друштву у којем је и сам био члан али делене мањекстрајан од Шоа и о углед
 ним члановима тога друштва каже за Шоа: "то је старији есејиста има непријате
 ла". Х П Веас придеделекоје се зове ЕКСПЕРИМЕНАТ ЗА АУТОБИОГРАФИЈУ. Часка из
 публикована на време ратанеси наслем 1942-1944, данке сем другог искуства ми
 и мисли једног муарет и даремитог старог чинема о криво кајаје греска и грес
 свет. За свакоме књиге наречите кагле би се рећи еорачке од енега што је еи
 рекао о Шоу. ите старији Веас је све ерибенији есејистички енкампаформалне
 пакостан и зао. Један критичар рече о Веасу еи књиге: Г Веас х ре кажи о де
 ја својим савременицима удара еише ране. У едељу Наследстванина превести
 страда човек уште "аметила коју интелигенција чини најсирепијим еићем. У е
 едељу Каки стајемо пред будућност етрадју појединости и појединци. Кателичка
 црква и комунизам те је кане рече један критичар за Г Веаса етрашине црне и
 етрашине црне. Али Веас еирепе указује ертем и именује појединце: де Гол,
 еердаиситарта и друге. еретив кателичке цркве је написеа и засеоу књижицу
 . Веас као да је знаеа еише што се зове
 сенична ерибонест. да ли је етрах од смрти еграише еише чинема који је ремије
 тако деоре аидаа еиеријем а еиерија и није друге де нив смрти еремена ертве
 еише појединих еиетаради еишег еиетва. То је и патристизам и еириам еиете
 еише познатог драматичара еиерицинина. О Нике
 еиеријоне еиесетосеаи драми е смрти да је мека да је еише еремена еиригана
 који еиује и треба му еише смрти еише еиесак: деа еири смрти а деаар који

јетаман био упоран мач сиеје се. Смјели су се нави млади берци кад су их во-
дали на стрељаче. Осјећали су историју осјећали даје последица немачке патриоти-
кијане херојства: смрт појединца ради живота вишег. Неви и србски воје-
је уплашени жас. Момонтант над историјом мора бити мрак и немо са нечега
бојати ни сиеје смрти ни смрти историје ни смрти човечанства. Чине рече ту
немање месећима се шипкају французи: "Немањеће бити убијем поклони мрак"
А умреће секоје од час и дано и та стрелача негата кинга.

Два имена вене издати заједно спот инаке
које претставнике једног појаво једне генерације. То су аути врених врених
техника и у смисликом и у духовном смислу. Објавио су романтични и осјећање се
јисти ове највише категорије где сеосеј са сеосеј сваједно да им обрачује
окоје којим жам тму треба секоје обрпат умна и знања. То су Ч. Морган
и Е. М. Ферстер.

Ферстер је за време рата био у служ-
бу Британског војска. Али велика окупљања секоје секоје рата била је кинга
премисли секоје у тајиском јам рати додати сваједно писаног рата кој
који су карактере ове датиса издати под секојим насловом Монахерене еко-
дате. /Монхер је ове хванати комедијер кој је тврдил су секоје секоје
није тама секоје секоје писане "да се текоје разликовање кој је свет а кинге Мо-
нхер". Морган и Ферстер икоје у том смислу окупати свет не појавишиса не-
које у окупати културних вредности и нешто и које турних сунба и страдања.

Теме су им биле најразличовије и састане. Морган је писао чувених романа **НА-
ДВНА**. Морган је близак француској култури и чест гост у
француској. Некијан негата роман зове **СПУТОВАНЕ**.

Са ратом Мона вене рата се дојави у Француској у нејавији великих интелекту-
а за време рата окупати је збирку осјеја под насловом **РАВИКОВАЊА У ОКУПАЦИЈИ**

које секоје пореме из Монахерене екологичке. Дине су
таме вене различовене / и врених кини и врених кини у секојеј мекани у кин-
неској / кинг ове секојим рат. Биле нас страх у секојеј секојеј прети
биле нас Понес и друге духовне окупати којима се секоје окупати од апасности да
изгуби ове вредности жамте. Моргана карактеристике прекупација "високим ствар

стварима " или боље "постојаним стварима" у животу и у мисли човечјој, као што су природа, чу, књижевности слобода. "Један је есеј есеј живио у српском утарбена два израза за те појмове речима слобода и слободарство те јест безгранична суверена слобода духа и мисли и слобода у границама закона и морала. Неки су есеји чиста литература речима есеј е Беркену, Французу песнику Беркену е Биглезу песнику Р Николсу. Један је есеј раније предавање у Лидону са темом: Идеја е француској је непревазна. Други есеј је једно јавно предавање на Србони сатемом: Креативна имажинација, са главном идејом да је уметности задатак да људма даде идеју е форми е облик. "Ум есејама и те сталне данека животна форма има да се саврши естетари. Ако те небисмо есејали мале би и мале смисла даживимо а никаквог смисла да се беримо да боље живимо. Па ипак сами од себе не можемо да замислимо ту форму естетару. Деламо у помоћ уметности: енапрежима човека идејом е форми. "Уметност даје висок, форму мислима е смртним стварима." међу форме спада и идеја е естетарење великог и заслужног човека. "велики човек меравиством и смртну заслужити да постане симбол. Јер симболи су оне што имае човечанство." У том оквиру расправљања каже за "човека: "Он је учинио да живот пресија, и тако утарбио да вреди живот и спасавати и изгубити." А да би живот пресијао ад Нолсона и мегалих мерара они, сами једна форми прешли су кроз другу узвишениу форму живота и смртног, да се најзад скине с њих права прах обичне егзистенције. Постојане ствари и идеје, по Моргану, у су су извор за есежење људи. "есежене нове људе тражи и насељена и друштво." У смислу неог и овог живота човека, Морган, са Паскалем и Телетејем, насупрот Шоу, не може да верује да ће он доћи са равном расподелом материјалних добара. Морган каже: "А затој су живот потребне дасед постојаних ствари, слобода и ред. Али слобода није само материјални проблем, а ред није само организација, слобода је награда од дисциплине а ред се не може спела наметнути".

Ферстер има доста романа али своим ранијим годинама. "Један који је стално савремен и сада самимирама у Индији опет савремен себе се **БОРАВАМ У ИНДИЈИ** и е њему ће још бити реч. а у е

„ерстер је једна хомогена јака и висока културна личност. У есејима и њега занимају/ствари које су и стојама пред огледалом света и душа и данас и у Не нандерене доба и када год се појави јака личност у животу. “Каши ме не те ште се у све дане мењају променљиве ствари него што се мењају и онег постојања Иадаја е небо меу слави смртности, евоу хватам се даја сам имаи други поглед на вих.” “развијајући даље идеју о револуцијама духа које могу ударити у саме крвене поезије религије и љубави према човеку и жени, каже: “оних небо и ме мере. Немојте мислити да сам имао на уму бомбе из авиона и сумарене. Они, сума рени и бомбе саме у моментима панике мењају наш поглед на ствари неба и земље Непремешени остају песма птица пламен сунчане светлости, шуме, годинња доба земља сама, сва природна магика. “е сене мења ни кад су ту бомбе и сумарени. тествари св узеи су за једне од нас перспектива смртности а за друге аморем ми бесмртности....А данас зар нису постали пезерница саме за наше личне и друшћевне драме. Је ли земљ не којеј газимо саме нешто нас кадрира...Терају ли нас или се сами тераме у прегенстас из јединстваса природем.” ..Прелази на свет машина свет машински. и машинепрекидају везу са природем. Зачуде како енге лески писци у земљи где је индустрија велики точак замашаи живота отворене пишу е ужасу од машина. Али они пишу отворене е свему: е ратним злочинима св свеје земље е побуну Хиндуса којаје природна е националистичком покрету у Шри Шриенемо и тем сличне. Ше у поменутој књизи говори е одаратности индустрије А Кестлер у једном есеју, да је машинатаке преузела мах да су данас већ важни је кочице него машине”. Хаксли у поменутом роману каже на једном мјестиместу: “ехижев Кееркс саршио је рђаво из диверазлогарве што је био агресивни империа амист, друго, што је хтео да стече еданине мећи над природем наречите кад је х хтео дабаци мест преко Хелеспента. ...ији разумемо сатанстас политичких манифе фестација и страст за међу. Али сме саршиене имперваки зла и епакности које се крију у технолошким манифестацијама “...ији леппеед Енглезанијепрелее ену дивну кинеску причу е селаку који није хтеи справу за заливање баште него се спуштае у примитиван бунар по у земљу удареним примитивним степеницама и са два ведрa у руци. И кад га је ученик мудраца учио да узме справу одговорио да

он то ево знада му снаге није лако али ако узме машину од машинеће докити машинске срце и онда је раскинуо саприридом ате не може....^уеште човек се некада пита да ли и сами Британци знају колико је снаге Далекоток исток се у њихову културу пренео а дух њихов обогатио и уметничком изразу даде мах и средстава једнот система мисли и осећања. Берематно је у Индију и у друге земље Далекоток отишао много са европског запада и некада редиће се из тога нешто велике и потпуне свеже као извесна поезија арапске шпанске која и данас храни те на обе стране пустињу која је некада била у андалузији и андалузију која је примика матрон матру наше пустињске.

Овај роман уједне своју књигу о Индији писао је Ф. Ферстер у међувремену између два светског рата. Ту још живот Индије размирице између Хиндуса и Муслимана и Сиких текло уређеним да престану своја земља осећице на којима би пријатељство Велике Британије и Индије могле да постоје од здраве. Главна личност је лекар др Азиз Муслиман. У разговору са Британцем који живи у Индији каже др Азиз: "...Келени смо да вас познамо пре десет година, сад је касно. Ако нас гледате и седите на нашим комитетима, те јесаме из политичких разлога немојте селарати. Одазмите, одазмите, кажем. Зашто ми толико да страдамо. Пре смо сматрали кривима нас, а сада себе, постали смо мудрији. Ден је Британска у тежњима / после првог рата / бутиме. али кад дође други Европски рат, аха аха те ће бити наше време! ^А негажедите место место Британца? Јапанце? Не него Афганце, моје претке. Ах муслимане. те ће ће нашим хиндуским пријатељима бити насечите мице. Удеситиће, конференција источних државника. Заштаће бити удешене. А знам шта мислите, ево нисам цитирате своје код нас по невинима да нас плашите да бисмо вас задржали: "убићемо сваког човека, симпати сваку жену од Пешавара до Калкуте. Знамо ми то. Али Индија ће постати нација. Никако странце нећемо. Хиндуси Муслимани и Сики све ће те бити једно Ура ура Индија ура. Деле са Британца свак кајако те је сигурно. Одазмите дупле пожурице. Магда се ми и мрзимо али нас мрзимо најјаче. Ако нас ја не крећем моја деца ће, и ако ће трајати и педесет пет стогодишарасиће нас се. Свакогапремлетог Британца ћемо сатерати у море, и онда ћемо ми и ја бити пријатељи. Наравно да се из тих редова:

30
читао оне шта Хаксли каже на уста²⁹ Себастијановог оца: "...а у Азији, каква политичка конфузија каква превалија интернационалних и локалних мрња каква глад и болести, и какве припреме, свесне и несвесне, за будући рат..." али се чита многе и онегаште се саме Енгелске тиче. И оне о тој слободи писања дао доказ. Један млад писац који јроне војник у Бурми а пре тога као и песник у Думе пренео дистракција у Индији пише у часопису ХОРАЏОН о Бомбају, и сем другогашине: "Један дегађај у Бомбају, редак разговор са једним старим мрњавим Хиндусом правником и његовом осамнаестогодишњем ћерком, али разговор прекинут гласом ти разговора изгледа имају обичај да се прекидају. Ишта речење ни они ништа не мари ни глад ни убиства ни грађански рат ни фашизам ни разарање уметности, ... немари, ако ће земља бити наша па да ми управљамо њоме. Нека те буде НАША глад с којом ћемо се носити, нека буду НАШЕ разбојничке банде. Ако Хиндуси иду у помету угњетеним нашим машинама у Пакистану, или Муслимани раде то исто код нас и ако буде велики рат и погине четрдесет милиона људи, и прате и шта те мари! То ће бити НАШ рат и ићи ћемо у сусрет НАШЕМ миру у НАШОЈ земљи. Можемо потрешити на те четрдесет милиона људи." Ње опет сећа на Хакслија и депузује слику: "...пет стотина милиона гладних Хиндуса ... ечајне се муче да надживе и оар велике да дођу још педесет милиона људи." Британским гладом због тога максимално тврде да се проблем глади у Индији не може решити само због срца ште сестановиштање страхама мнечи. Ико била из онег хера при слободнеј штампи није изостао ни Пристаи: "...а ште се тиче колонијалних хоћете доминира мени се чини да постоје саме зато да би се одржавале непријатне црте енгелске животан карактера".

После сваког отсеса у овом нашем раду, дође нам да опет и опет кажемо да је енглеска књижевност огромна. Имаје низ добрих ревија и у тим ревијама кад год добијете боље по један дванадлична есеја и онда још и још едличних писаца тих едличних есеја. Гремна количина писаног света мисли и испитује, и пита се Зшто људи више воде идеје него људе. Међу есејистима нам је дужност пменити сер Осберта Ситвела ората песникање Џидит Ситвел. Ф Сер Осберт иако је млад човек пише такође ауте биографију која је у остао бити тврди критика историја енглеске књижевности за тридесетак година. Здао је

ојан не јен збирку есеја "ограденима људима и ситуацијама". На жалост нисмо успели даћи ни де једне мео књиге сер Осберта прочитати сме свега неколико есеја или чланака по релијама. У Тајмсеовом антерарном додатку изавае је неке омичне и неубичајене парадне један напис Олугарности у књижевности са фете грађијем писца под пуним именом. Вејиме се да је те бие за декоративни део у еном стрегем часопису крив сам аутор есеја. "и у тем есеју кеји сме голаг овог реферата длауота прочитати нисмо могли калти ни велике уважање ни поуку. "равнико је утврдио ооде ећи тврдио писац да олугаран мелебити и рафинисан пи писац и писац неукусности али те нијеравне ни примерима илустрисае. Најбољи и је мали одлаан гдеје писац каке те биивакад теза премани да антитеза немогне гдеје писац примером показе да познати некада слањени и садашпет вољени песи амерички песник В. Хаитман кејије у свејевреме напдаи оан овог бруталности данијебруталан. Пример сер Осберта је добар епитет калних уста песник чини част Хаитману али закључак: а лавени никада нису олугарни захтевае би јен ана лисе. "аитманева ретерика ретерика песникакеји је у свима снамама пезае и ае лавео природу природан и непосредан живот слобеду кеја сме ите год кеће реи терина тага песника не може послужити кал стандардне позитиван узер олугарни ма у књижевности. други есеј сме навали у врле пријатној некаке приатној реи ревији етменег критичара Ц Мидлтем Мари ја

ревији АДЕЛЕН кеју урађује врле познати етмени критичар Ц. Мидлтем Мари

Артур Кестлер је доста чудна личност по духу по биографји по систему мисли. Он верује у могућни дивни поредан наземан а пише пине апере и заједљива е свему што није каласивност и назива себе "девим оеа е демаћег егзиста". Рефен је изгледа негде у Мађарској / имена лица у роману су Славио Велгар / познаје сме земље језике људе и обичаје и историје свугде је некада живео али је Британски поданик и Британски књижевник од имена романси али рекао бисмо наречито есејист али сме у свему анпекентивенталац неге чом човек естра. Оне јену Шпанији седео у француском концентрационом лагеру према целу зиму и Кејезу Селјетеке русије наизма се свугдегде је имале дае нешто политичке писматра искуси. " великој мере је политички темперамент али се те

не би смеле уопитити јер је у есејима највишег и филозофског правца узвишен
комбинатор а у питањима друштвених борби и циљева идеалист. „Зраз му је свак
снажак. „Дигураму лаке пелази за руком али ека га понекад и пресаује у друге
педе и чини конфузним. Нерана је природа узбуђив саутив понекад мрачан.
„Ајмиву годи да пише свем хиориднемаремну које је и рат и мир и пустињ
и смрт и слава и понес. И, одједаред престане интроспективан и тарди дасе није
једна лажна унутрашња промена у часку немачке спреместе с помећу спеланих пр
промена. Последњи роман ДОЛАЗАК И ОДЛАЗАК пет ека нанекадашње руске романо
сав је од нерава и интелектуализма, „вара у идеал је векиналии пут јој једн
самих превалија. Духехрабрести и страсти безграничне слободе. Главни јунак
је некако унезверен промаз је све пекаре рата и легера и оегетала уга при де
при доласку у нову средину
начиниће познатет е адвела женама с једном деки
вети луду платну лубав пе њеном одласку пасти у чудну болест парализу ногу.
Другамена лекарма покртавине Ђр испитивати узроке болести и пећићи ће га. Он
одлази у Америку итај одлазак значи: после свега опет у наручја борбе зачине
епите добре и у роману је лавре не изражена студија; итазначи деармен један
етосн човекова живота. „имбодичне изражено: једнаке стихоме и опет одлазуме.
Роман је сасвим као некадашње руски драматизација политичких и социјалних идеја
„ерејетасе свих јунака спунта се до неуретичких менената али се после опет пет
храује мерални: инспирацијама и одлукама. Чини нам седа у основи има нечег
аутеомеградског: резолуција једног очајног идеализма који нити може да пређе
у праксу нити да се угаси. Практика нигде не може да нађе „демаће егмисте“.
Имаод тога у данашњи лудма и борцима: мере су векине: очајне могућне очајне
немогућне очајне идеалне очајне нечелачне. „о ту цену се данас врши прогрес.
Има нешто и од очајне индиферентности. Кестлеру
мучи сазнање да се нике не уживаваинтегралне у страдања ретне мучних бераца
и тасца и ухапшеника овога рата. „Прати савременици једне епике те су луди
који имају интегралне запањање ужаса и те умеју даунесу у свој план егмистен
ције“. Једнаад већевих теорија је : хоризонталне и вертикалне нике. Првесу
светске лудске нире се преке граница захватају територије и нареде. Оне друге

друге прате у ане усамеене те су национални егеизми и егетизми. У рад и силу политичких партија несмерује више. "Не партија него дух народа мараглобалине захтевати хоризонталне д јетве." У даљњем време ема трапреказним мунама: грчеви једне епехе која прелази".

Кад се у естаер остави политике и социјалних драма и прео
оаци се у област чистог духа сасвим је други сикеп-снага у њему напеску. "сеј
у спомен негинулом леуцу пихету Ричарду Хиларију писцу врло запажене и код
нае преодене књиге ПОСЛЕДЊИ НЕПРИЈАТЕЉ тај јесееј ите би рекавџ Вухф јед
начишта пера кикисности. Тарафен је тај есеј на тему: како постаје мит. "Пи
сати о мртвом пријатељу, те је писати насупрот времену, те јесев засликом које
нејабожи. ухватиати пријатеља и држати га пре него ите ће се енаменити у мит..
везмале едике бутале мртвих умртаљује и нас. Изгубили сте трку за мртвим јем
прем.ге ите сте је и печели. Никада више га нећете ухватити енаквек какав је
око. "ећ је на песку снај фатални механизам који гради легенде. Пријатне сит
ницека пријатељева животасмрзавају се у београђске анегдоте и а епизоде које
су изгубиле материјалну тежину висенке еталактити у пећинама нашег сећања....
У време рата мртви боже брже него иначе и мит се израђује брже. "ећ расте мит
око Хиларија и може се претсмазати да ће расти и ширити се дон легове име не
постане једне од најсимболичкијих евега рата. "ике не може утицати нараст и
митам нетреба ни да пекушава. "ер мит расте као кристали. Постоји једна распр
престрта прикриена енеција у друштвеном медиуму којатежи да се изрази; као не
молекули у пресићеном растеру ите теже да естаере је дан нехерентан облик. "ч
И чим се пекаме згодна језгрица молекули се пичну груписати и облик јегетев,
или мит јерефен.....у елучеју "иларија имене скоре клинички прецизан вид како
мит ловаја како разрушаваевој изабрани предмет.у писемима Хиларија видимо као
под миктескопом како су еченимања леговег времена жуд.ла за херејем жуднасимф
симболашедаваачила се Хиларију као под коку као микроби, предирали у крвотел е
сагереи га да би есигурали његову симболичку луску... Па се ендаеестер
питапаразне начине: итаје полумизгерелег Хиларија песке првег пада о азианем у
мере ита га је едасеке натраг у беру. " казује како је ту пред тако дубеним

таме остае да сарнетка студија на универзитету Харвард. Затим јестудирае у Паризу и онда пренае у Оксфорд и остае настудијематри године и онда се више није враћае у Америку. „Остае је Енглеа остае Енглеа саме је мадаа америчкоа задржае престиж је писаа свог имена, управе изненађујуће престо. Британени Енглети пишу се обично са два и и са два т или бар саједним дупликатом.

Енглет је несним критичар и немале приповедач

сле на едниа сигурних старих база хришћанске вере и класичне културе. Не приреди својој на и не правцу мисли који се показује у чланцима његовим он је брборбен па и скептик понекад али завршници његових размисљања или поезма стим налажу се или у хришћанском разумовању ствари или у мистичким несталијама.

Енглет је искрен, али нијематрем. У енглеској књижевности која је прелета мета физиком и религиозне философеним немирима свих праваца отада је смета тешко је бити религиозан песник. „После свих ватрених мистика хришћанског запада и Истена тешко је бити хришћанин у стиховима. За време рата објавио је Енглет кн како напоменуо је једну антеа гију, УВОД У ЦЕМСА ЦОКСА, после којег уведе следујуће избор Цемсее преа. Откуда оаа то? „Помекутом чланку о религији и китфратури Енглет гаа да у историју енглеског романа и деаи пице с обзиром на елемент вере у михелим делима на три категорије. „Финдинг Дикене и Тенери пису веру унесили у слику живота“. Џерџ Енглет Мередит и Т Харди сумљали су несним се о вером одрицали је. „У време у које ми живимо, скоре сви романистери са ну наузетном Цемса Цемса, сматрају веру као анахронизам“.

Али свих дана оаа наапи сле у фенеј, бозма

не приватној резиди Адеади

коју уређује опет, врло фини критичар

Џен Мидлетон Кари

наапи сле децу расправу Енглета под

насловом Реликије у културама и европска унија. „...Кадагод говоримо о култури у апасности сле да мислимо маае него што је цело.....“Литература музика уметне ност науке, да али те су саме евиденције о мултурином стању а јен некултура сама. ...и укучујемо у култури и друштвено понашање : степем човечности и учтивости.....“Ултураједног народа те је начин живота целенупни узори друшта и оно што из начина живота приказати.....култураје или свугде или нигде, или и

je ceo nared kulturalni ili nije kulturalni. Ako će kulture biti u prete-
 niци мерајабити у сваком ослу?... Чланак је необично интересантан рад једног
 дубоко ученог човека. Елиот говори о разним културним ослуима истеј крајини
 и стоји за ослување локалних култура. Интересантно јерасправљање узајамним у
 утицајима пелитике и економије и културе о ослуери на то да се "пелитика и е
 и економија граде конструину а култура расте2....

и то је страшно у свакој рату даоу се са берниче
 најнежнијих младости да су сесимени берили за ослуе. [исци средњих и матери
 терих о ина су живи а кад хоћете да ударити мест на младина мест је мест
 смрти. Хоћемо да говоимо о Хиларију и мерано да печемо са Кијсен о један и
 и други је пач једног и другог је "пелитрае мит". Кије је забележио у свом Д
 дневнику: "Свака генерација мера за себе победити смрт". Хилари Хилари

победити је и себе и смрт. По необично сложеним и извиј
 извијуганим путевима водио је борбу са собом и са својим интелектом за
 херојство замерај национални и друштвени, забаву цивилизацију наједн да осл
 осл те пређе у дела и тако тек да се до краја рачнети. Ни двадесет траћу
 јам није осл направио на д јепна а дае је дотле књигу и низ писана која је при
 прии пут у јавности приказаво Кестлер и која изненађују као и књижевноћу и
 мисли и необично глатким начином изражавања и врло прецизним смислом.

КњигаХиларијева је врло лепо конструисане књижевне дело; и аутобиографијам
 и приказ једне генерације и роман и дневник о књижу у иници зајетље и
 формални записник о ходу мисли и једног младег човека у зрелост човека бер
 берца и писца. Писма су прави реални контакт између разума који је неуниште
 реалом аматичару говорио да се не враћа јер не ће преживети и наганаеји је
 говорио да се врати и да ће преживети и адунавног који је одређен да поста
 стане мит да пасуља нагати. Тока љубавна писма писма су у већини упућен
 била упућена већеној девојци којада нике нијеписала.

Хилари судио је по фотографији осл јемрепка
 пуна конструција. у "нефердекеј регатнеј есици осл је већ и победилац.

Лице испод очију и до браде дечачки пуно и округло. Њене напућене, црне испупчене а необичне дубоке и све у истој тачки смућане боре усекле су у њен нос. Њежне као у јастреба уметене уперене праве очи полета су уметника који имаће жици да कराц и нађе везу између трагичног и апсолутног. Спорт издвојено читање есеја да се талент отаца у израз дади су том кину неку жуд не за славом него за довршењем нечега што пре јер је време тамно да се одмах мора радити и сарнавати. Тај младић каже Кеслер каже горе је трипут. Први пут кад га је у Витци за Британију зборне непријатеља други пут кад је погинуо и опет страхом изгорео и трећи пут кад је по унапред израженој жељи до легла сажењен у крематоријуму. Његова и писмама његова заиста приуште жиаки из пепела. Книганеси наша - ПОСЛЕДЊИ НЕПРИЈАТЕЉ

Речи су апостола Павла а смисао је да човек духом победи и последњег свег непријатеља смрт. Хилари је рекао бисмо још прелиминарно смисао речи апостола. Победио је прво себе кака се сам приказује егзотичног централног самоувереног аргументног. "Правили смо се да смо пошлени на поле са евокином и Спендером а у ствари нас је занимао само спорт". Победио је затим тим страх од смрти у њој за исту чудној и њада јединиј писми у којој сећања са вољом враћају крти. "Један од главних учитеља у овој школи јесу смрт" писао је Хилари у књизи. Најзад је побе дио и све главне тешкоће интелектуалне и стилске за указок у књижевност.

Њене је приказале трупу Џеферсонових ђака којој је септембра 1939 те оставила универзитет и библиотеку и отуђила у американизацију и од којих је две трећине погинуле пре Хиларијеве смрти. "Били смо без илузија и разнажени. Штапа је с нама писала да смо изгубили генерацију а наша те није биле непријатне. Њи смо на први поглед узете себи себици и самозајки, без идеала којим бисмо живели посветили. "Ат нам је донесло донесло тај идеал и тачне кака смо га желели. "Ије од нас тражио никада и хероизам дао нам прилику да покажемо нашој одвратности према узбуђенима и према нарученом патриотизму". И ова је књига егзотична дружба о којој се

е којеј де телике пине. Код Хиарија измеђује се епоре танкичарске дес
тејамтаеке дираке зрече. ^Дајбам друг Хиаријев који јепегинуе дем је Хи
Хиари мучен по ^болицима експериментима експериментима да му се да
де нове лице еваке је геворие приликом једне дискусије с Хиаријем: "Да
лим ште немалема увајамне даде убедице. Али те не мари. ^Дуверен сам да нем
ти прменити мишаеце. Неуте веће од тебе и од мене изаћи ће из свега ева
га и уколико те бодерасле, ранџен и ти с њим. Ниси ти без есчаја, Ричарде
Један психолошки алат, једна пазреда твајесетивности, изазваће сажаље
или гнев у тоби, и у тој мери даћеш забравити на себе." ^Дачне. Забравине је
је на себе небодне је себе и све друге ште јетребале пободити за идеалну
кеначу митену пободу: трипутаје гарее као нене митене божанстве.

Дритикаје с пентаваом истакла ^официра писца
Ц Керн ^официраписца
који је тврди се ст ^орије евокаеачне извесне типове

престиж војника. Тако је у роману УНИФОРМ ЧИСТАХ ЧИЗАМА

прес аине прете војнике елктне егкезие Гарде. Официри те Гарде
дистасу обрађени у класичним егкеским романима садапрви пут еончан војник.
Чисте чизмес су симбол необичне дисциплине која је за теипрестављање не
телетна са њиховом чапђу. Керн је написае дужу новелу МОЗАК И ДЕОЕТ ПРОСТИЈУ
у којеј је обрадио подвиг наших евокаеачних гаризаца и етанекинтвасе с
ееснег ене задатка даде сруши непријатељем мает.

Оаернићеме овај рад једном евојем импресијем
песке еоничног читања калевности с рату и песке многог раемнићема с рату рат
ратницима ратовању. У свем пекору од ненаситости империализма политичке
хиперкризије, рушења мучења класа аенае има једне чисте и симпатичне а те
је војник. Тај несрећик и славик у униформу етегнути човек изједначен је ко
некане ружне намерне да вегава смрт под аменкименћу униформе не буде ни
сузине патетична ни сузине величанствена. Једн маљекете с вегавај смрти миза
жиас се с преживедем војнику. Виће срећан ште је ама и ште мелекнаствати т
таме гдеје пре униформе прекинуе. "Оам су ти бивали берци данас најбољи

сврци да не буде оне пре униформе да буде баци човечји живот. Крв се не
сашира крају те они најбоље знају и кажу те без страха целом свету. Изнад
Изнад свега времена изнад данашњег друштва пуног трица и измета шта би
рекао Дански издима се војник човек дисциплине рада срца памети млад човек
који беле од свих калга зна легику дужности и етику жртве. Песник Роберт
Николс борац из овога рата умре у току овога рата има у његовој
закрци стихова оне редове о племенитом војничком ставу:

Шта има више да тражим
Него што имам
Другоме, љубав задатак
И дубок гроб.

Војник. Денас је у рат хуман, радије страдао и умирати хуман, вратио се хуман
и преживелима у позадини донесе хуманост.